

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Г'ю Лофтінґ

**ПОДОРОЖІ
ЛІКАРЯ ДУЛІТТЛА.
НА ОСТРОВІ**

Харків
«ФОЛІО»
2020

Перша глава

ТРЕТІЙ У КОМАНДІ

Того ж тижня ми розпочали підготовку до експедиції.

Джо, ловець мушель, перегнав «Кроншнеп» далі вниз по річці і пришвартував його до стіни набережної, так щоб зручніше було його завантажувати. Цілі три дні підряд ми зносили продукти до нашого нового прекрасного корабля й там їх складали.

Мене здивувало, яким містким і великим він був у середині. Тут було три маленькі каюти, хол (або їдальня), а під усім цим знаходилося велике сховище, яке називалося трюм, де трималася їжа, запасні вітрила та інші речі.

Гадаю, Джо встиг розповісти вже всім у місті про нашу майбутню подорож, бо на набережній постійно стояла юрба і споглядала за тим, як ми зносимо речі до корабля і піднімаємо їх на борт. І зрозуміло, що рано чи пізно сюди мав навідатися й старий Меттью Магг.

— Святий Боже, Томмі, — сказав він, побачивши мене, як я несу якісь торби з борошном, — оце так гарний кораблик! І куди це Лікар збирається мандрувати цього разу?

— Ми пливемо на Мавпопавучий острів, — повідомив я з гордістю.

— А Лікар тільки тебе одного бере із собою в подорож?

— Ну, він казав, що хоче взяти ще одну людину, — відповів я, — але поки що ще не вирішив кого.

Меттью прокашлявся, потім скопив погляд на стрункі щогли «Кроншнепа».

— Знаєш, Томмі, — сказав він, — якби ж то не мій ревматизм, а так я майже готовий їхати з Лікарем. Є щось таке у судні, яке стоїть під вітрилами і готове відплисти, що завжди змушувало мене відчувати жагу пригод і мандрів. А що це ти тягнеш на борт у цих бляшанках?

— Це патока, — сказав я, — двадцять фунтів патоки.

— Боже мій, — зітхнув він і засмучено почвалав геть, — це тільки робить моє бажання податися з вами сильнішим, ніж будь-коли. Але ж мій ревматизм такий страшний, що я ледве...

Я далі вже не розчув, бо Меттью відійшов задалеко, усе ще щось бурмочучи, і зник у юрмі, що зібралася на причалі. Дзигар на Церкві в Паддлбі відбив полудень, і я повернувся, почуваючись вельми заклопотаним і важливим, до виконання завдання з завантаження корабля.

Проте не минуло багато часу, як нагодився дехто інший і знову перервав мою роботу. Це був здоровенний, кремезний і дужий чолов'яга з рудою бородою і татуюваннями, що повністю вкривали його руки. Він витер свого рота тильною стороною долоні, двічі сплюнув на мур набережної і сказав:

— Хлопче, де шкіпер?

— Шкіпер! Кого ви маєте на увазі? — перепитав я.

— Капітана. Де капітан цієї посудини? — прохрипів він, показуючи на «Кроншнеп».

— А, ви питаєте про Лікаря, — сказав я. — Але його зараз тут немає.

У цей момент Лікар приїхав, а в руках його було повно записних книжок, сіток для метеликів, скляних контейнерів та іншого природознавчого спорядження. Великий чолов'яга підійшов до нього, з повагою торкаючись капелюха.

— Доброго ранку, Капітане, — привітався він. — Я чув що вам бракує робочих рук для подорожі. Мене звати Бен Бутчер, бувалий моряк.

— Дуже радий з вами познайомитися, — відповів Лікар. — Але боюся, що не зможу взяти ще кого-небудь у команду.

— Та ви що, Капітане, — оторопів бувалий моряк. — Ви ж не збираєтеся протистояти штормам у відкритому морі без жодної допомоги, якщо не брати до уваги цього нещасного парубійка, та ще й на такому великому судні!

Лікар запевнив його, що збирається, але чолов'яга нікуди не пішов. Він надокучав і сперечався. Він застеріг нас, що знавав чимало кораблів, які потонули через — недоукомплектування. Він дістав свій, як він його назвав, стирифкат — папір, у якому писалося, який він гарний моряк, і благав нас узяти його, якщо тільки нам дорогі наші життя.

Однак Лікар тримався вельми твердо — був увічливим, але рішучим, і врешті-решт чолов'яга засмучений

забрався геть, кинувши, що напевне більше ніколи не побачить нас живими.

Претенденти усіляких сортів та різновидів забрали в нас чимало часу того ранку. Щойно Лікар спустився вниз, аби покласти в каюті свої записні книжки, як на сходнях з'явився наступний відвідувач. Це був чорношкірий чоловік незвичайного вигляду. Досі я бачив негрів тільки в цирках, де вони носили пір'я, і намиста з кісток, і всякі такі речі. Але цей був одягнутий у модний сюртук з величезною яскраво-червоною краваткою. На голові в нього був солом'яний капелюх із веселенькою стрічкою, а над усім цим він тримав здоровенну зелену парасолю. Він був стильним у всіх відношеннях, окрім ніг. Бо не носив ні черевиків, ні шкарпеток.

— Даруйте мені, — вимовив він, елегантно вклоняючись, — але чи є це корабель медика Дуліттла?

— Так, — підтвердив я. — Ви хотіли його бачити?

— Хотів, якщо тільки це не буде дискомфорсажно, — відповів він.

— Як мені вас представити?

— Я Бампо Кахбубу, Наслідний Принц Джолліджинкі.

Я відразу ж побіг донизу й усе розповів Лікареві.

— Яка удача! — вигукнув Джон Дуліттл. — Мій старий друзяка Бампо! Добре, дуже добре! Він навчається в Оксфорді, щоб ти знав. Як це гречно з його боку, подолати таку віддаль, щоб мене провідати! — І він кинувся вгору по сходах, аби привітати свого гостя.

Дивного чорношкірого чоловіка, здавалося, аж переповнювала радість, коли з'явився Лікар і тепло потис йому руку.

— Новини досягли мене, — сказав він, — що ви збираєтеся впливати в подорож. І я поквапився побачити вас перед вашим від'їздом. Я в надзвичайному екстазі, що не пропустив вас.

— Ти за малим нас не пропустив, — відповів Лікар. — Так трапилося, ми трохи забарилися, бо не могли набрати необхідну кількість команди, щоб керувати кораблем. Якби не це, то ми б уже три дні, як були б в морі.

— А скільки ще людей потребує ваша корабельна команда? — спитав Бампо.

— Тільки одного, — сказав Лікар. — Але знайти такого, як треба, надзвичайно складно.

— Подумалося мені, що я помітив палець Долі в цьому, — промовив Бампо. — А як би я вам підійшов?

— Чудово, — вигукнув Лікар. — Але як же твоє навчання? Ти ж не можеш просто так поїхати й залишити свою університетську кар'єру саму на себе, розумієш?

— Мені потрібні канікули, — запевнив Бампо. — Навіть якби не поїхав я з вами, я мав намір у кінці цього семестру узяти тримісячне ретирування. А окрім того, я не буду занедбувати свою едифікацію, якщо супроводжуватиму вас. Перед тим, як я полишив Джолліджинкі, мій августійший батько Король сказав мені не вагатися й багато мандрувати. Ви людина великої студійності. Побачити світ у компанії з вами це шанс, на який не можна начхати. Ні, ні, справді.

— Як тобі подобається жити в Оксфорді? — спитав Лікар.

— О, терпимо, терпимо, — сказав Бампо. — Мені подобається усе, окрім алгебри і черевиків. Від алгебри болить моя голова, а від черевиків болять мої ноги. Я викинув черевики через паркан, як тільки вийшов за межі університетного квартиралу сьогодні вранці. А алгебру я успішно забуваю дуже швидко. Мені подобається Цицерон. Так, я думаю, Цицерон гарний. Він такий спорадичний. До речі, подекують, що його син веслуватиме на ригаті за наш коледж наступного року — чарівничий парубок!

Лікар на кілька секунд зупинив погляд на здоровених босих ногах чорного чоловіка.

— Що ж, — промовив він повільно, — є щось у тому, що ти говориш, Бампо, про здобуття освіти у світі, так само як і в коледжі. І якщо ти справді певен, що хочеш із нами, ми будемо щасливі прийняти тебе. Тому що, скажу тобі по-правді, я вважаю, що саме ти і є та людина, яка нам потрібна.

Зміст

Частина перша

<i>Перша глава.</i> Третій у команді	5
<i>Друга глава.</i> До побачення!	11
<i>Третя глава.</i> У нас починаються проблеми	14
<i>Четверта глава.</i> Наші проблеми тривають	19
<i>П'ята глава.</i> Полінезія має план	26
<i>Шоста глава.</i> Продавець ліжок із Монтеверде	31
<i>Сьома глава.</i> Лікареве парі	34
<i>Восьма глава.</i> Велика корида	40
<i>Дев'ята глава.</i> Ми поспішно відпливаємо	48

Частина друга

<i>Перша глава.</i> Знову мова молюсків	55
<i>Друга глава.</i> Історія Непосиди	61
<i>Третя глава.</i> Погана погода	76
<i>Четверта глава.</i> Кораблетроща!	80
<i>П'ята глава.</i> Земля!	87
<i>Шоста глава.</i> Джабізрі	92
<i>Сьома глава.</i> Гора Яструбина Голова	98